

Judecata lui Solomon

(2)

Două femei s-au dus la judecată,
Acele două mame din trecut;
Cînd una și-a ucis din neglijență
Copilul ei pe care l-a născut.
Și-atuncea repede-i trecu prin
minte
Să ia copilul celălalt, cel viu,
De la femeia cea nevinovată
Ce a grijit cu drag de al ei fiu.

Erau de-aceeași vîrstă copilașii,
Și foarte greu puteai deosebi.
Acele două mame se certară
Din dragoste pentru ai lor copii.
Copilul viu e ținta celor două,
Și pentru el la ceartă s-au pornit:
"Să-mi dai copilul!"-strigă mama
bună..
"Ba nicidecum, el e al meu iubit!"

Există oare pe pămînt dreptate?
Sărmana mamă tare s-a-ntristat.
Și iată cauza ei nevinovată
E judecată chiar de împărat.
Căci Solomon domnea pe-atunci în
țară
Judecător și împărat vestit.
Și cele două mame întristate,
A lor durere i-au mărturisit.

"Copilul viu e-al meu, îi zise
mama-și nu mi-l dă, mi l-a răpit din
pat."

"Copilul mort e-al tău, -i-a zis
străina,
Cel viu e-al meu, e-al meu
cu-adevărat."

Dar Doamne Tu i-ai dat
înțelepciune
Lui Solomon, atunci cînd i-ai
vorbit;
Ajută-l ca să judece poporul
Prin Duhul Sfînt pe care l-a
primit.

"Aduce-ți sabia!-strigă-mpăratul
Și pe copilul viu să-l despicați!
Și fiecareia din cele două
O jumătate de copil să-i dați."
"Nici eu nici ea, așa e mult mai
bine!"
Femeia cea străină a strigat-
Tăiați copilul și va fi dreptate
Precum a zis al nostru împărat."

Atuncea mama lui cu duioșie
A renunțat la scumpul ei băiat.
Mai bine viu, orice ar fi să fie,
Și la aceialaltă l-a cedat.
Dar mila biruiește judecata:
"Opriți-vă, aceasta-i mama lui!"
Și tot poporul a văzut dreptatea
Și judecata împăratului.

Femeia rea a fost descoperită,
Acea care moartea a dorit.
Așa va fi și-n ziua judecății,
Se va vedea ce noi am tăinuit.
Iar mama bună și adevărată
Își va primi copii înapoi.
Chiar dacă astăzi plînge
întristată,
Domnul Isus se va-ndura de noi.

Amin